

Asfalt

Niels
Van Droogenbroeck

Inspecteur Vandenthoren kijkt door het raam van zijn kantoor en zet de feiten op een rijtje: een dode, een verdwijning, en de kroongetuige is een wrak. Dit wordt een delicate zaak.

De koffie is doorgelopen. De inspecteur sloft terug naar zijn bureau. Een blik op de klok leert hem dat Jules Kaniewski binnen vijf minuten op het commissariaat wordt verwacht. Een nip van de kop koffie leert hem dat die nog veel te heet is. Hij heeft zijn gehemelte verbrand. Sterk politiewerk is dat. Vloekend neemt hij een bruine map uit de bovenste lade van zijn bureau. Op de kaft kleeft een sticker waarop in dikke letters de naam van zijn langverwachte gast staat. Inspecteur Vandenthoren slaat de map open en bladert vingervlug door het dossier. Veel staat er niet in, enkel wat er op het internet te vinden was, want Jules Kaniewski heeft geen strafblad.

In eerste instantie lijkt Jules een doodgewone jongen. Drie jaar geleden heeft hij zijn middelbareschooldiploma behaald en tegenwoordig studeert hij ‘regie’ aan het RITCS in Brussel, de stad waar hij eenentwintig jaar geleden werd geboren. Dat is de enige officiële informatie die inspecteur Vandenthoren over zijn getuige vond. Verder moet hij het doen met wat er op sociale media staat. Zo heeft hij via TikTok, Instagram en Facebook ontdekt dat Jules Kaniewski houdt van voetbal, basketbal, honkbal, sambal, en het Bal National op de Place du Jeu de Balle. Een bonte verzameling weetjes, waarmee hij helemaal niets weet.

De inspecteur inspecteert een reeks foto's die achteraan in de map zitten. Het zijn spontane snapshots die Jules doorheen de jaren met zijn onlinevrienden en volgers heeft gedeeld. Ze tonen wie hij is en wat hem bezighoudt: drank, softdrugs, feestjes, popart, een meisje dat Laura Mortelmans heet en met wie hij zo te zien dateet, en Yassine Bouchouari. Die laatste staat op de meeste foto's, in-

clusief het allereerste kiekje dat Jules ooit op zijn Instagrampagina plaatste, nu meer dan tien jaar geleden. Jules en Yassine hebben hun armen broederlijk om elkaar heen geslagen en showen vol trots hun truitjes van RSC Anderlecht aan de fotograaf. Twee beste vrienden. Op het eerste gezicht tenminste.

Dankzij een telefoontje naar Jules' ouders weet inspecteur Vandenthoren dat Jules en Yassine elkaar in de crèche leerden kennen. De ene beet in de andere zijn rug en sindsdien lieten ze elkaar niet meer los. Hun hele kinder- en pubertijd waren het twee handen op één buik, en zelfs toen Yassine na het middelbaar naar Gent verhuisde om daar te studeren, bleef hun vriendschap overeind. Iedere zomer gingen Jules en Yassine samen liften en dan postten ze foto's van henzelf, lachend langs de kant van de weg, ergens in de buurt van Bordeaux of onderweg naar Bled. Alleen de beelden van hun laatste reis zijn nooit in een Facebookalbum of Instagramtegel vereeuwigd. Inspecteur Vandenthoren vraagt zich af wat er is gebeurd met de twee vrienden die trots poseerden in hun paars-witte voetbaltruitjes.

Via de intercom laat Sylvie van de receptie weten dat de gasten zijn gearriveerd.

‘De Kaniewski's of de Bouchouari's?’ vraagt de inspecteur met een vinger op de knop van de intercom.

‘De Kaniewski's’, zegt Sylvie. ‘De Bouchouari's worden pas later verwacht.’

‘Juist, ja.’

De Kaniewski's zijn drie minuten te vroeg.

‘Stuur ze maar naar boven’, zegt hij tegen Sylvie.

Hij haalt zijn vinger van de knop, slurpt zijn koffie in één slok op, verbrandt nu zijn keel en klapt de map dicht, net voordat er wordt aangeklopt.

‘Binnen’, zegt inspecteur Vandenthoren op zo neutraal mogelijke toon. Hij masseert zijn pijnlijke adamsappel en zet een ernstig gezicht op.

De deur gaat stilletjes open en een onopvallende, maar niet onknappe man komt binnen. Hij wordt geflankeerd door een bevallige dame die er op andere dagen ongetwijfeld veel beter uitziet dan vandaag. Meneer en mevrouw Kaniewski doen hun best om met rechte rug te lopen, maar hun zoon, die tussen hen in loopt, gaat gebukt onder een gigantisch verdriet. Jules Kaniewski lijkt slechts een schim van de vrolijke jongen die de inspecteur net op de foto's in het dossier heeft gezien.

‘Gaat u alstublieft zitten’, zegt inspecteur Vandenthoren, gebarend naar de drie stoelen die hij aan het hoofd van zijn bureau heeft klaargezet.

‘Koffie?’ vraagt hij vriendelijk, maar niemand reageert.

Terwijl hij zijn paperassen voor de vorm nog eens schikt, observeert hij het gezin, dat zwijgzaam voor hem zit. Ondanks de moeilijke omstandigheden stralen ze warmte en eenheid uit. Jules' moeder legt haar hand troostend op het been van haar zoon, en zijn vader wrijft sussend over zijn rug. Het is opvallend hoezeer Jules op zijn ouders lijkt.

‘Eerst en vooral wil ik mijn medeleven betuigen’, steekt de inspecteur van wal.

Meneer en mevrouw Kaniewski erkennen zijn woorden met een stille hoofdknik. Jules reageert niet. Hij staart naar de grond tussen zijn voeten. Verdrietig, verlegen, onzeker of angstig? Inspecteur Vandenthoren is er nog niet uit. Hij vist een balpen uit zijn beker met schrijfbenodigdheden.

‘Dit wordt ongetwijfeld een moeilijk gesprek’, zegt hij beredeneerd, ‘maar zoals ik aan de telefoon al zei, zijn er een aantal zaken die ik met Jules wil bespreken.’

De inspecteur gunt de jongen een vriendelijke blik, maar Jules houdt zijn ogen strak op de vloer gericht.

Ze kunnen er maar beter gewoon aan beginnen.

‘Als ik het goed begrijp, was jij samen met Yassine Bouchouari onderweg naar Boedapest, terwijl jouw ouders in Mexico zaten?’

Jules gromt bevestigend.

De inspecteur noteert het antwoord.

‘Waarom Boedapest?’ vraagt hij tijdens het schrijven.

Door offtopic een vraag te stellen hoopt hij Jules uit zijn schulp te halen, en die tactiek loont, want hij krijgt voor het eerst de stem van zijn kroongetuige te horen.

‘Dat was een idee van mama en papa’, zegt Jules Kaniewski hees.

Inspecteur Vandenthoren kijkt nieuwsgierig naar de ouders, die op hun beurt naar elkaar kijken. Ze glimlachen zowaar een beetje. ‘Die stad zit diep in ons hart’, zegt meneer Kaniewski uiteindelijk. ‘Het is een schitterende plek.’

Zijn vrouw is het met hem eens.

‘Ik zet het op mijn lijstje’, zegt de inspecteur met een glimlach.

Nu hij het ijs heeft gebroken, stuurt hij het verhoor terug richting de essentie.

‘En hoe verliep jullie reis naar Boedapest, Jules? Kun je me daar wat meer over vertellen?’

‘Wat wilt u weten?’ vraagt zijn kroongetuige, die de rug recht.

Jules’ stem klinkt krachtiger dan daarnet, maar hij lijkt nog steeds nerveus en onwennig.

Nonchalant haalt inspecteur Vandenthoren zijn schouders op.

‘Zo veel mogelijk’, zegt hij. ‘Alle beetjes helpen.’

Jules Kaniewski kijkt weer omlaag. Hij frunnikt aan zijn broek en wrijft over zijn elleboog. Die staat vol met schaafwonden. Net wanneer inspecteur Vandenthoren daarnaar wil vragen, begint de jongen te vertellen. Hij begint bij het begin, vijf dagen geleden.

‘But for you, ooh, you, ooh, I’d leave it all...’

Ding-dong.

Jules baadt in het zweet wanneer het geluid van de deurbel het refrein van George Ezra’s ‘Budapest’ abrupt onderbreekt. Hij sleurt al een volle minuut tevergeefs aan de rits van zijn trekrugzak en zet een stap achteruit om het magere resultaat van die geleverde inspanning te aanschouwen. Het is een triest tafereel: zijn slaapzak is nog steeds niet goed ingepakt en de rits is onmogelijk dicht te krijgen.

Zucht.

Dit was nochtans te voorspellen. De rugzak zit gewoon veel te vol met spullen die hij ‘voor de zekerheid’ meeneemt, zoals een dikke jas, voor het geval dat het ’s avonds afkoelt (wat nooit gebeurt), en zijn frisbee, voor wanneer hij en Yassine niets meer te vertellen hebben (*as if*). Een ezel stoot zich zogezegd geen twee keer aan dezelfde steen, maar Jules overkomt het elke vakantie weer. Dit is de vierde zomer op rij dat hij met zijn beste vriend gaat liften, en elke keer zeult hij die frisbee mee, zonder hem ooit te gebruiken. En niets wijst erop dat deze reis anders wordt.

Alhoewel.

Yassine is te vroeg. Dat is niet zijn gewoonte. Meestal komt hij te laat, in tegenstelling tot Jules, die vaak iets te vroeg komt, maar dat neemt Laura hem nooit kwalijk. Jules glimlacht wanneer hij aan zijn lief denkt. De komende weken zal hij haar niet kunnen bereiken. Hij gaat haar keihard missen.

Een tweede beltoon wekt hem uit zijn dagdroom. Hij rent naar de trap en is net beneden wanneer de bel voor de derde keer wordt ingedrukt.

‘Tranquilo, tranquilo’, roept hij terwijl hij de voordeur opentrekt.

Op de stoep treft Jules Yassine aan met een grote rugzak op zijn rug en donkere wallen onder zijn ogen. Hij ziet er doodmoe uit.

‘Is er een camion over uw gezicht gereden?’

Yassine beantwoordt Jules’ plaagstoot met een brede grijns. ‘Ik wou graag wat meer op u lijken. Is het gelukt?’

Ze begroeten elkaar op hun typische manier, door elkaars bovenarmen vast te pakken en hun voorhoofden langs beide kanten tegen elkaar aan te tikken.

‘Nee, maar serieus, ik heb echt niet goed geslapen’, zegt Yassine terwijl Jules hem binnenlaat.

‘Hebt ge zelfs geslapen?’ vraagt Jules, die merkt dat de pupillen van zijn vriend groter zijn dan anders. Yassine is duidelijk nog high, maar dat is niet zo uitzonderlijk.

‘*Sleep is for the weak*, en vandaag is het zaterdag, dus reken zelf maar uit’, grijnst Yassine, die daarmee alles en niets heeft gezegd.

‘Hebt ge al gegeten?’

Jules opent de broodtrommel, maar vindt enkel een beschimmelde brood. Gelukkig geeft Yassine aan dat hij geen honger heeft. Jules vult voor zichzelf een kommetje met cornflakes.

‘Is het oké als ik nog snel iets eet?’

Vanuit de woonkamer klinkt Yassines luide ‘uhu’ als antwoord.

Jules overgiet zijn Kellogg’s met de laatste melk en propt het lege melkkarton in de vuilnisbak, die zo vol zit dat hij niet meer sluit. Hij grabbelt een lepel uit de besteklade en graait de kom met Special K van het keukenblad. Door de wind van zijn beweging dwarrelt het kattebelletje dat op de ijskast hing naar beneden.

‘*Hou het netjes terwijl wij op vakantie zijn*’, staat erop gekriebeld. Het is ondertekend met drie x’jes, die de kussen van mama en papa moeten voorstellen.

‘Thomas ging hier ook rond twaalf uur zijn. Moeten we daarop wachten?’ vraagt Jules, die een hap neemt en met zijn mond vol

Kellogg's naast Yassine in de zetel gaat zitten. Thomas is zijn jongere broer, die in Gent studeert. Hij komt naar Brussel om op het ouderlijk huis te passen.

Onverschillig haalt Yassine zijn schouders op. 'Rien à foutre', mompelt hij.

Jules begrijpt zijn reactie wel. Yassine heeft inderdaad niets met die vraag te maken.

'Thomas heeft een sleutel, dus ik ga hem gewoon laten weten dat wij al vertrokken zijn', besluit hij.

'Gij hebt uw smartphone toch niet meegenomen, hè?' vraagt Jules terwijl hij een bericht typt voor zijn broer.

Wanneer hij opkijkt, ziet hij Yassine het hoofd schudden. Hij leunt vermoeid achterover en sluit gekweld zijn ogen. Die vermoeidheid is een goed teken, bedenkt Jules, want dat wijst erop dat de drugs bijna zijn uitgewerkt en dat ze hun reis soort van nuchter kunnen aanvatten.

Twee grijze vinkjes op het scherm van zijn smartphone laten hem weten dat zijn appje bij Thomas is afgeleverd. Hij brengt het lege kommetje naar de keuken en gaat naar zijn kamer om een laatste keer met Laura te bellen. Wanneer hij terugkeert naar de woonkamer, zit Yassine nog steeds in dezelfde positie. Zijn ogen zijn gesloten en hij snurkt zelfs een beetje. Jules wil hem nog even laten bijslapen, maar wordt het nietsdoen al gauw moe en wekt hem alsnog.

'Yass, ik ben *chaud* om te gaan', zegt hij terwijl hij zijn vriend wakker schudt.

'Amai, ik was efkes weg', zegt die verdwaasd.

'Ik zag het. Terwijl gij lag te slapen, heb ik afscheid genomen van Laura, en batterijen in de camera gestoken. Ik ben helemaal klaar om te gaan. Ik heb zelfs mijn schoenen al aan.'

Jules wijst naar de kleurrijke Nikes aan zijn voeten.

‘Het enige wat ik nog nodig heb voor we kunnen vertrekken, is een begin voor de documentaire.’

‘O juist, die docu’, zegt Yassine, zonder daar nog iets zinnigs aan toe te voegen.

‘Yes, die docu’, herhaalt Jules terwijl hij de camera in gereedheid brengt. ‘Hoe gaan we de kijker uitleggen wat de bedoeling is?’

‘Euhm... we zouden kunnen...’

Tot zover Yassines bijdrage.

‘Dat is een optie,’ zegt Jules sarcastisch, ‘maar een beetje extra uitleg kan geen kwaad, denk ik.’

Hij richt de lens op zijn vriend, die nog steeds verdwaasd in de zetel zit.

‘En actie!’

Maar Yassine doet helemaal niets.

Of toch. Hij brengt zijn hand omhoog, opent zijn mond om te geeuwen en krabt aan zijn baard. That’s it.

‘En cut’, zegt Jules een paar seconden later. ‘Dat was zeker niet slecht, maar misschien moeten we toch een tweede take doen. Bij wijze van *safety*.’

‘Maar wat moet ik dan zeggen?’ vraagt Yassine zich hardop af.

Jules moet toegeven dat het niet evident is om een geschikt begin te verzinnen voor de documentaire die zich voorlopig nog het beste laat omschrijven als ‘een hedendaagse reboot van de avonturen van de beatniks’.

Dat is hoe hij het project aan zijn promotor op school heeft verkocht. Want voor zijn eindwerk wil Jules een documentaire maken over de beatgeneratie van de jaren ’60. Daarvoor wil hij zelf in de voetsporen treden van illustere heren als Jack Kerouac, Ken Kesey en Neal Cassady. Hij wil reizen zoals zij dat deden, en die ervaringen op beeld vastleggen. Dat is zo’n beetje het vage idee, en in het beste geval vormt deze trip naar Boedapest de basis voor zijn eind-

werk. Maar als straks blijkt dat hun trip niets boeiends oplevert, is er geen man overboord. Jules heeft nog een heel schooljaar om een alternatieve insteek te verzinnen en de beelden die ze onderweg maken, zijn sowieso leuk voor het privéarchief.

‘Oké, dan zal ik iets proberen’, zegt hij ten slotte.

Hij duwt de camera in Yassines handen en vraagt hem om het beeld stabiel te houden. Zodra het rode lampje brandt, begint Jules te spreken.

‘*Wassup* allemaal’, verzint hij ter plekke. ‘Welkom in deze film, waarin wij de beatgeneratie opnieuw tot leven gaan wekken. Wij, dat zijn mijn beste vriend Yassine en ik. Voorlopig hebben we nog geen titel voor ons project, maar ’t komt erop neer dat we op vakantie gaan, beatnikstyle. We reizen naar Boedapest zoals Sal Paradise en Dean Moriarty in *On the Road*. Dat wil zeggen dat we gaan liften. Zonder smartphone. De komende twee weken kan niemand ons bereiken. We gaan op reis zonder moderne technologie. We hebben dus geen Waze, geen BlaBlaCar, nada... Benieuwd wat dat gaat geven. Vandaag is de eerste dag van ons avontuur en als ik mij niet vergis, is het kwart na twaalf ’s middags. *Who knows* waar we morgen op dit uur zullen zijn. De weg is onvoorspelbaar, maar één ding staat vast: dit is het begin van onze digitale detox, de start van onze *road to happiness*.’

Jules rondt zijn geïmproviseerde introductie af met een stralende glimlach. Yassine grapt dat die Oscar zo goed als binnen is, en om halfeen stappen ze op tram 19. Hun volgende halte is een parking langs de E40.

© 2025 Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Niels Van Droogenbroeck

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk juni 2025

Omslagontwerp: Davy Van Lijsebeth
Opmaak binnenwerk: 5NUL8 Grafische Producties
Auteursfoto: © Thomas Sweertvaegher

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet worden gebruikt voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4201 5
D/2025/0034/226
NUR 300